

Arrest

nr. 187 119 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjjiitische Arabier geboren op 19 april 1974 te Bagdad, Irak. U woonde eerst in de wijk Al Ameriya, Bagdad en verbleef vervolgens afwisselend op uw werk in Al Kadhimiya en bij uw broer in Al Hurriya, beiden in Bagdad. U bent in 2009 getrouwd met A.(...) S.(...) H.(...) A.(...) H.(...) maar scheidde in 2010. U hebt 6 broers en 3 zussen. Twee van uw broers en uw schoonbroer werden vermoord, in 2005 en 2007. Sinds augustus 2008 tot 22 juli 2015 was u werkzaam als bewaker in de Al Adala gevangenis te Bagdad. U werkte daar als bewaker op de hoofdcheckpoints. Tijdens de laatste vier maanden dat u dit werk uitoefende werd u overgeplaatst naar een andere checkpoint dan deze waar u voordien steeds gewerkt had. Uw taak

bestond er onder meer uit de bezoekers voor de gevangenen te controleren en naar de bezoekeruimte in de gevangenis te begeleiden. Het was in het kader van deze job dat u problemen kreeg. In juli 2015 kreeg u van M.(...) A.(...) R.(...) J.(...) A.(...) R.(...), een officier, de vraag om geld of gsm's binnen te smokkelen in de gevangenis. U wou dit niet doen en meldde het incident aan de inlichtingenofficier omdat u dacht dat het misschien om een valstrik ging en omdat J.(...) behoort tot de Badr-organisatie en hij veel macht en connecties heeft. De inlichtingenofficier verzekerde u dat uw melding geheim zou blijven. Nadien werden de bezoekeruimten gecontroleerd en werden 2 gsm's gevonden. U werd opgeroepen om hiervoor een verklaring af te leggen. Nadien ging u op verlof omdat u telkens afwisselend een week wel en een week niet werkte. Omdat u schrik had wou u niet op uw werkplaats blijven tijdens uw verlof en vertrok u 's middags op 22 juli 2015 naar uw broer. Het huis van uw broer was vlakbij, u moest enkel de brug oversteken tussen Al Kadhimiya en Al Hurriya. Toen u te voet in een kleine straat wandelde stopte een auto met 4 personen op 3 meter van u. Eén persoon stapte uit en stelde u wat vragen. U kreeg schrik toen u de andere personen in de auto zag en probeerde verder te gaan. U herkende de personen niet. De auto achtervolgde u en deed u stoppen. Twee personen begonnen u met een stok in uw gezicht te slaan, waarna u op de grond viel. U viel op uw tanden, hand en knie en kon niet meer bewegen. Toen zijn ze vertrokken. Een inwoner van de wijk kwam naar u en u vertelde hem wie u was. De zoon van uw broer en de broer van uw schoonzus kwamen vervolgens tot bij u. De broer van uw schoonzus heeft u daarop naar het ziekenhuis gebracht, waar u 3 dagen bent verbleven. Na uw verblijf in het ziekenhuis heeft de broer van uw schoonzus u naar een vriend van uw broer gebracht waar u bent gebleven van 25 juli tot 15 augustus. Daarna bent u met de man van uw nicht naar Erbil vertrokken om via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland verder te reizen. U kwam in België aan op 12 september 2015 en vroeg op 22 september 2015 asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uitgereikt te Al Kadhimiya in 2013; uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 17 januari 2012 te Bagdad; een kopie van uw paspoort, uitgereikt op 18 oktober 2010 te Bagdad; een kopie van uw huwelijks- en scheidingsakte; een kopie van een eigendomsakte; vier originele werkbadges; foto's van uw werk; foto van de officier J.(...); een origineel werkcertificaat; kopie van het administratief bevel m.b.t. uw werk; kopie van een medisch verslag, opgesteld op 25 juli 2015, Al Kazimiyah ziekenhuis; een foto van het huis van uw broer; een ontvangstbewijs van DHL; foto's en documenten met betrekking tot de dood van uw broers en schoonbroer; een medisch attest, opgesteld op 24 maart 2016 in het Sint Franciscus ziekenhuis, een usb-stick met videobeelden over uw broer en de begrafenis en een krantenartikel met betrekking tot de overlijdens van uw broers.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt omdat u weigerde deel te nemen aan smokkel in de gevangenis waar u werkte, dit gemeld hebt en hiervoor in elkaar werd geslagen. Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Om te beginnen legt u verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af omtrent het tijds kader waarin de gebeurtenissen plaatsvonden die aanleiding gaven voor uw vertrek uit Irak. Tijdens het eerste interview op het CGVS legt u uit dat u telkens 7 dagen werkte en daarna verlof had (cfr. 'Mijn dienstwerkdagen zijn 7 dagen, bv. als ik op donderdag werk, de donderdag daarna heb ik verlof') en dat de bezoekdag op een donderdag viel (CGVS1, p. 18). Tijdens het tweede interview bevestigt u dat het gaat om de bezoekdag voor Adala 2, die op donderdag valt (CGVS2, p. 5). Daarnaast beweert u dat u de vraag tot smokkel kreeg 1 of 2 dagen voor de bezoekdag. Ook de melding aan de inlichtingenofficier maakte u voor de bezoekdag (CGVS1, p. 18). U verduidelijkt op het tweede gehoor dat u de vraag om gsm's binnen te smokkelen kreeg op een vrijdag, de eerste dag dat u weer aan het werk was na een week verlof (CGVS2, p. 6). Dit terwijl u de vraag volgens uw eerste verklaringen 1 of 2 dagen voor de bezoekdag, respectievelijk een woensdag of dinsdag, zou moeten gekregen hebben. Wanneer u gevraagd wordt hoe dit mogelijk is kunt u enkel wat u tijdens het eerste interview verklaarde ontkennen en bevestigt u dat u op een vrijdag werd aangesproken door de officier (CGVS2, p. 8). Verder moet worden vastgesteld dat uw bewering dat u, na die laatste week te werken, op vrijdag in verlof ging en op weg naar uw broer werd aangevallen, niet blijkt te kloppen. Op het eerste interview verklaarde u immers te zijn aangevallen op 22 juli 2015, wat ook wordt bevestigd op het ziekenhuisdocument dat u voorlegt. Aangezien 22 juli 2015 een woensdag is kan niet worden aangenomen dat u de vrijdag na uw werk op

weg naar uw broer werd aangevallen. Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd geeft u slechts een ontwijkend antwoord en bevestigt u enkel dat u telkens 1 week werkte en dan 1 week verlof had en dat de datum op het ziekenhuisdocument staat (CGVS2, p. 7), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid uiteraard niet opheft. Wanneer er daarbij zou worden van uitgegaan dat u wel degelijk op 22 juli 2015 op verlof ging en dus van woensdag tot woensdag werkte kan het door u geschetste tijds kader evenmin kloppen. Indien u op woensdag startte kan u onmogelijk zowel de vraag tot smokkel krijgen en dit melden aan de inlichtingenofficier voor de bezoekdag op donderdag. U verklaarde immers eerder al dat u het incident meldde aan de inlichtingenofficier 2 tot 3 dagen nadat u de vraag had gekregen (CGVS1, p. 18). Deze vastgestelde tegenstrijdigheden op meerdere vlakken met betrekking tot de cruciale week in uw asielrelaas tasten op ernstige wijze de geloofwaardigheid hiervan aan. Er kan van een asielzoeker immers enige eenduidigheid verwacht worden met betrekking tot de kernelementen van zijn asielrelaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen of over wat precies van u verwacht werd door de officier J.(...). Tijdens het eerste interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat u zag dat deze officier gsm's liet binnensmokkelen in de gevangenis, waar dit verboden is en dat u dit incident meldde aan de hoofdverantwoordelijke. J.(...) wou dat u zich verantwoordelijk stelde en hij zou u hier smeergeld voor betalen. U weigerde dit en zou vervolgens in elkaar worden geslagen door drie aanhangers van J.(...) toen u op weg was naar uw broer (CGVS1, p. 15-16). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens het interview op het Commissariaat-generaal bleek echter dat J.(...) u zelf vroeg om gsm's en geld binnen te smokkelen en dat u dit meldde aan de inlichtingenofficier omdat u dit niet wou doen en u schrik had omdat J.(...) veel macht zou hebben (CGVS1, p. 13-14). Wanneer u met deze vaststelling werd geconfronteerd bevestigt u enkel wat u verklaarde op het CGVS en geeft u geen reden waarom u het op DVZ anders verklaarde (CGVS1, p. 13-14, 19-20). Het vasthouden aan één versie van de feiten geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de feiten.

Naast het tegenstrijdige en incoherente karakter van uw verklaringen dient te worden opgemerkt dat u weinig logische verklaringen inzake uw rol in de smokkel aflegt. Zo antwoordt u op de vraag waarom J.(...) specifiek aan u vroeg om mee te werken aan de smokkel dat u daar nieuw was, u geen connecties had en daarom niemand u zou verdenken (CGVS1, p. 14, 19). Daarbij is het niet logisch dat een persoon met veel connecties als J.(...) aan iemand nieuw en onbekend, waarvan hij niet weet of hij te vertrouwen is, zou vragen om gsm's binnen te smokkelen in een deel van de gevangenis waar dit absoluut verboden is aangezien er veroordeelde terroristen gevangen zitten.

Verder is het markant dat u tegen een persoon als J.(...), een machtig figuur met veel connecties en behorend tot de Badr-organisatie een klacht durft indienen, dit terwijl u wist dat J.(...) corrupt was en dat gekende corruptiefacten reeds onder de tafel waren geveegd (CGVS1, p. 17). Het is daarnaast nog opmerkelijker dat u helemaal niet weet wat er uiteindelijk met uw klacht is gebeurd. Er werden twee gsm's gevonden maar u weet helemaal niet wie hier voor aansprakelijk werd gesteld terwijl u zelf beweert te vrezen voor dergelijke feiten in de gevangenis te belanden (CGVS1, p. 15, 17, 19). Nadat expliciet de vraag werd gesteld welke inspanningen u hebt geleverd om te weten wat er met uw klacht is gebeurd beweert u een collega gecontacteerd te hebben eens u al in België was die bevestigt dat J.(...) nog steeds op dezelfde positie zit, maar verder geeft u geen blijk van bijkomende inspanningen om na te gaan welk gevaar u concreet nog loopt (CGVS1, p. 19). Dit gebrek aan interesse en initiatief is ten zeerste merkwaardig.

Deze aaneenschakeling van tegenstrijdige, incoherente, vage en weinig logische verklaringen omtrent de kernelementen van uw relaas doen ten zeerste afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op deze bevindingen kan geen geloof worden gehecht aan de aanval op u omdat u J.(...) zou verklikt hebben toen u op weg was naar uw broer. U geeft geen duidelijk zicht op de omstandigheden waarin dit voorval zou gebeurd zijn, als dit überhaupt zou hebben plaatsgevonden, waardoor u niet aannemelijk kan maken dat u gewond bent geraakt omwille van het incident in de gevangenis en dat u hierdoor persoonlijk gevisieerd wordt. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde medisch attest erg gering is en geenszins uw geloofwaardigheid kan herstellen. Het gaat enkel om een kopie en bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er op eenvoudige wijze vervalsingen kunnen verkregen worden van om het even welk Iraaks document. Het medisch attest dat u in België verkreeg bevestigt dat u kampt met problemen aan uw knie maar biedt

geen uitsluitel over de oorzaken van dit letsel. Gelet op deze bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de aanval op u.

De dood van uw broers en schoonbroer linkt u aan uw eigen problemen enkel op basis van de veronderstelling dat allerlei partijen en militieën mensen vermoorden zonder te weten door wie zij concreet werden vermoord noch dat zij voordien enige bedreigingen hadden gekregen (CGVS1, p. 20). Deze algemene veronderstelling samen met het grote tijdsverloop tussen het moment waarop uw problemen begonnen in 2015 en het moment waarop uw (schoon)broers werden vermoord in 2005 en 2007 maken het weinig aannemelijk dat deze gebeurtenissen iets met uw problemen te maken hebben. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen geen aanleiding vormden voor u om Irak te verlaten en dat u nog tot 2015 in Bagdad hebt gewoond.

Wat betreft het feit dat het huis van uw oudste broer werd beschoten na uw vertrek, dient te worden opgemerkt dat dit volgens uw verklaringen gebeurde door dezelfde personen die u hebben aangevallen terwijl niemand dit had gezien en het 's nachts was voorgevallen (CGVS1, p. 20). Hieruit blijkt dat u enkel veronderstelt maar uit geen concrete feiten kan concluderen dat dit voorval iets met de door u aangehaalde problemen te maken heeft. Gezien de door u verklaarde oorzaak van dit incident niet geloofwaardig is en u betreffende dit incident slechts zeer vage verklaringen aflegde, kan louter op basis van dit element, voor zover dit überhaupt al zou hebben plaatsgevonden, geen vrees voor vervolging zoals in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals in de definitie van de subsidiaire bescherming voortvloeien. Het feit dat u een foto voorlegt van het beschoten huis verandert niks aan deze vaststelling aangezien uit deze foto niet kan worden opgemaakt dat het om de woning van uw broer gaat, noch dat de beschadigingen het gevolg zijn van een aanval gelinkt aan uw problemen. Uit deze vaststellingen dient te worden besloten dat u geen actuele en persoonlijke vrees dient te koesteren ten gevolge van deze gebeurtenissen.

De door u aangebrachte documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, huwelijks- en scheidingsakte, eigendomsakte en ontvangstbewijs DHL bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. De werkbadges, het aanstellingsbewijs en de foto's die u voorlegde in verband met uw werk leveren geen informatie met betrekking tot uw problemen maar bevestigen enkel dat u werkzaam was als gevangenisbewaker. Ook de foto van de officier verandert niets aan de vaststellingen omtrent uw asielaanvraag. U legde eveneens documenten en artikels van uw overleden broers en schoonbroer voor. Deze overlijdens worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. U kan echter niet aannemelijk maken dat de dood van uw (schoon)broers gerelateerd zou zijn aan de problemen die u persoonlijk in Irak gekend zou hebben en hierdoor een actuele en persoonlijke vrees zou hebben.

Door het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die u kreeg op uw werk en de aanval ten gevolge daarvan. Er mag immers van u worden verwacht dat u voor de diverse asielinstanties coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt en dat u de feiten die de aanleiding vormen van uw vlucht uit Irak op een nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v.

Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de

Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “*de materiële motiveringsverplichting*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de zorgvuldigheidsverplichting*”, en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt omdat u weigerde deel te nemen aan smokkel in de gevangenis waar u werkte, dit gemeld hebt en hiervoor in elkaar werd geslagen. Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of u een reëel risico op ernstige schade loopt.

Om te beginnen legt u verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af omtrent het tijds kader waarin de gebeurtenissen plaatsvonden die aanleiding gaven voor uw vertrek uit Irak. Tijdens het eerste interview op het CGVS legt u uit dat u telkens 7 dagen werkte en daarna verlof had (cfr. ‘Mijn dienstwerkdagen zijn 7 dagen, bv. als ik op donderdag werk, de donderdag daarna heb ik verlof’) en dat de bezoekdag op een donderdag viel (CGVS1, p. 18). Tijdens het tweede interview bevestigt u dat het gaat om de bezoekdag voor Adala 2, die op donderdag valt (CGVS2, p. 5). Daarnaast beweert u dat u de vraag tot smokkel kreeg 1 of 2 dagen voor de bezoekdag. Ook de melding aan de inlichtingenofficier maakte u voor de bezoekdag (CGVS1, p. 18). U verduidelijkt op het tweede gehoor dat u de vraag om gsm’s binnen te smokkelen kreeg op een vrijdag, de eerste dag dat u weer aan het werk was na een week verlof (CGVS2, p. 6). Dit terwijl u de vraag volgens uw eerste verklaringen 1 of 2 dagen voor de bezoekdag, respectievelijk een woensdag of dinsdag, zou moeten gekregen hebben. Wanneer u gevraagd wordt hoe dit mogelijk is kunt u enkel wat u tijdens het eerste interview verklaarde ontkennen en bevestigt u dat u op een vrijdag werd aangesproken door de officier (CGVS2, p. 8). Verder moet worden vastgesteld dat uw bewering dat u, na die laatste week te werken, op vrijdag in verlof ging en op weg naar uw broer werd aangevallen, niet blijkt te kloppen. Op het eerste interview verklaarde u immers te zijn aangevallen op 22 juli 2015, wat ook wordt bevestigd op het ziekenhuisdocument dat u voorlegt. Aangezien 22 juli 2015 een woensdag is kan niet worden aangenomen dat u de vrijdag na uw werk op weg naar uw broer werd aangevallen. Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd geeft u slechts een ontwijkend antwoord en bevestigt u enkel dat u telkens 1 week werkte en dan 1 week verlof had en dat de datum op het ziekenhuisdocument staat (CGVS2, p. 7), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid uiteraard niet opheft. Wanneer er daarbij zou worden van uitgegaan dat u wel degelijk op 22 juli 2015 op verlof ging en dus van woensdag tot woensdag werkte kan het door u geschetste tijds kader evenmin kloppen. Indien u op woensdag startte kan u onmogelijk zowel de vraag tot smokkel krijgen en dit melden aan de inlichtingenofficier voor de bezoekdag op donderdag. U verklaarde immers eerder al dat u het incident meldde aan de inlichtingenofficier 2 tot 3 dagen nadat u de vraag had gekregen (CGVS1, p. 18). Deze vastgestelde tegenstrijdigheden op meerdere vlakken met betrekking tot de cruciale week in uw asielrelaas tasten op ernstige wijze de geloofwaardigheid hiervan aan. Er kan van een asielzoeker immers enige eenduidigheid verwacht worden met betrekking tot de kernelementen van zijn asielrelaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat precies van u verwacht werd door de officier J.(...). Tijdens het eerste interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat u zag dat deze officier gsm’s liet binnensmokkelen in de gevangenis, waar dit verboden is en dat u dit incident meldde aan de hoofdverantwoordelijke. J.(...) wou dat u zich verantwoordelijk stelde en hij zou u hier

smeergeld voor betalen. U weigerde dit en zou vervolgens in elkaar worden geslagen door drie aanhangers van J.(...) toen u op weg was naar uw broer (CGVS1, p. 15-16). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens het interview op het Commissariaat-generaal bleek echter dat J.(...) u zelf vroeg om gsm's en geld binnen te smokkelen en dat u dit meldde aan de inlichtingenofficier omdat u dit niet wou doen en u schrik had omdat J.(...) veel macht zou hebben (CGVS1, p. 13-14). Wanneer u met deze vaststelling werd geconfronteerd bevestigde u enkel wat u verklaarde op het CGVS en geeft u geen reden waarom u het op DVZ anders verklaarde (CGVS1, p. 13-14, 19-20). Het vasthouden aan één versie van de feiten geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de feiten.

Naast het tegenstrijdige en incoherente karakter van uw verklaringen dient te worden opgemerkt dat u weinig logische verklaringen inzake uw rol in de smokkel aflegt. Zo antwoordt u op de vraag waarom J.(...) specifiek aan u vroeg om mee te werken aan de smokkel dat u daar nieuw was, u geen connecties had en daarom niemand u zou verdenken (CGVS1, p. 14, 19). Daarbij is het niet logisch dat een persoon met veel connecties als J.(...) aan iemand nieuw en onbekend, waarvan hij niet weet of hij te vertrouwen is, zou vragen om gsm's binnen te smokkelen in een deel van de gevangenis waar dit absoluut verboden is aangezien er veroordeelde terroristen gevangen zitten.

Verder is het markant dat u tegen een persoon als J.(...), een machtig figuur met veel connecties en behorend tot de Badr-organisatie een klacht durft indienen, dit terwijl u wist dat J.(...) corrupt was en dat gekende corruptiefeiten reeds onder de tafel waren geveegd (CGVS1, p. 17). Het is daarnaast nog opmerkelijker dat u helemaal niet weet wat er uiteindelijk met uw klacht is gebeurd. Er werden twee gsm's gevonden maar u weet helemaal niet wie hier voor aansprakelijk werd gesteld terwijl u zelf beweert te vrezen voor dergelijke feiten in de gevangenis te belanden (CGVS1, p. 15, 17, 19). Nadat expliciet de vraag werd gesteld welke inspanningen u hebt geleverd om te weten wat er met uw klacht is gebeurd beweert u een collega gecontacteerd te hebben eens u al in België was die bevestigt dat J.(...) nog steeds op dezelfde positie zit, maar verder geeft u geen blijk van bijkomende inspanningen om na te gaan welk gevaar u concreet nog loopt (CGVS1, p. 19). Dit gebrek aan interesse en initiatief is ten zeerste merkwaardig.

Deze aaneenschakeling van tegenstrijdige, incoherente, vage en weinig logische verklaringen omtrent de kernelementen van uw relaas doen ten zeerste afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op deze bevindingen kan geen geloof worden gehecht aan de aanval op u omdat u J.(...) zou verklikt hebben toen u op weg was naar uw broer. U geeft geen duidelijk zicht op de omstandigheden waarin dit voorval zou gebeurd zijn, als dit überhaupt zou hebben plaatsgevonden, waardoor u niet aannemelijk kan maken dat u gewond bent geraakt omwille van het incident in de gevangenis en dat u hierdoor persoonlijk gevisieerd wordt. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde medisch attest erg gering is en geenszins uw geloofwaardigheid kan herstellen. Het gaat enkel om een kopie en bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er op eenvoudige wijze vervalsingen kunnen verkregen worden van om het even welk Iraaks document. Het medisch attest dat u in België verkreeg bevestigt dat u kampt met problemen aan uw knie maar biedt geen uitsluitsel over de oorzaken van dit letsel. Gelet op deze bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de aanval op u.

De dood van uw broers en schoonbroer linkt u aan uw eigen problemen enkel op basis van de veronderstelling dat allerlei partijen en milities mensen vermoorden zonder te weten door wie zij concreet werden vermoord noch dat zij voordien enige bedreigingen hadden gekregen (CGVS1, p. 20). Deze algemene veronderstelling samen met het grote tijdsverloop tussen het moment waarop uw problemen begonnen in 2015 en het moment waarop uw (schoon)broers werden vermoord in 2005 en 2007 maken het weinig aannemelijk dat deze gebeurtenissen iets met uw problemen te maken hebben. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen geen aanleiding vormden voor u om Irak te verlaten en dat u nog tot 2015 in Bagdad hebt gewoond.

Wat betreft het feit dat het huis van uw oudste broer werd beschoten na uw vertrek, dient te worden opgemerkt dat dit volgens uw verklaringen gebeurde door dezelfde personen die u hebben aangevallen terwijl niemand dit had gezien en het 's nachts was voorgevallen (CGVS1, p. 20). Hieruit blijkt dat u enkel veronderstelt maar uit geen concrete feiten kan concluderen dat dit voorval iets met de door u aangehaalde problemen te maken heeft. Gezien de door u verklaarde oorzaak van dit incident niet

geloofwaardig is en u betreffende dit incident slechts zeer vage verklaringen aflegde, kan louter op basis van dit element, voor zover dit überhaupt al zou hebben plaatsgevonden, geen vrees voor vervolging zoals in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals in de definitie van de subsidiaire bescherming voortvloeiën. Het feit dat u een foto voorlegt van het beschoten huis verandert niks aan deze vaststelling aangezien uit deze foto niet kan worden opgemaakt dat het om de woning van uw broer gaat, noch dat de beschadigingen het gevolg zijn van een aanval gelinkt aan uw problemen. Uit deze vaststellingen dient te worden besloten dat u geen actuele en persoonlijke vrees dient te koesteren ten gevolge van deze gebeurtenissen.

De door u aangebrachte documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, huwelijks- en scheidingsakte, eigendomsakte en ontvangsbewijs DHL bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. De werkbadges, het aanstellingsbewijs en de foto's die u voorlegde in verband met uw werk leveren geen informatie met betrekking tot uw problemen maar bevestigen enkel dat u werkzaam was als gevangenisbewaker. Ook de foto van de officier verandert niets aan de vaststellingen omtrent uw asielrelaas. U legde eveneens documenten en artikels van uw overleden broers en schoonbroer voor. Deze overlijdens worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. U kan echter niet aannemelijk maken dat de dood van uw (schoon)broers gerelateerd zou zijn aan de problemen die u persoonlijk in Irak gekend zou hebben en hierdoor een actuele en persoonlijke vrees zou hebben.

Door het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die u kreeg op uw werk en de aanval ten gevolge daarvan. Er mag immers van u worden verwacht dat u voor de diverse asielinstanties coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt en dat u de feiten die de aanleiding vormen van uw vlucht uit Irak op een nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet. (...)

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan de kern van zijn asielrelaas, zijnde het incident waarbij verzoeker benaderd werd door een officier van de gevangenis waar hij werkzaam was om gsm's of geld binnen te smokkelen, de melding daarvan aan de inlichtingenofficier en de problemen die verzoeker hierdoor gekregen zou hebben met de officier die hem benaderde. Aldus doet hij aan voormelde motieven geen afbreuk en blijven zij onverminderd overeind.

Waar verzoeker teruggrijpt naar de gewelddadige overlijdens van zijn broers en schoonbroer, wijst de Raad hem erop dat hieromtrent als volgt wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"(...) De dood van uw broers en schoonbroer linkt u aan uw eigen problemen enkel op basis van de veronderstelling dat allerlei partijen en militieën mensen vermoorden zonder te weten door wie zij concreet werden vermoord noch dat zij voordien enige bedreigingen hadden gekregen (CGVS1, p. 20). Deze algemene veronderstelling samen met het grote tijdsverloop tussen het moment waarop uw problemen begonnen in 2015 en het moment waarop uw (schoon)broers werden vermoord in 2005 en 2007 maken het weinig aannemelijk dat deze gebeurtenissen iets met uw problemen te maken hebben. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen geen aanleiding vormden voor u om Irak te verlaten en dat u nog tot 2015 in Bagdad hebt gewoond.

Wat betreft het feit dat het huis van uw oudste broer werd beschoten na uw vertrek, dient te worden opgemerkt dat dit volgens uw verklaringen gebeurde door dezelfde personen die u hebben aangevallen terwijl niemand dit had gezien en het 's nachts was voorgevallen (CGVS1, p. 20). Hieruit blijkt dat u enkel veronderstelt maar uit geen concrete feiten kan concluderen dat dit voorval iets met de door u aangehaalde problemen te maken heeft. Gezien de door u verklaarde oorzaak van dit incident niet geloofwaardig is en u betreffende dit incident slechts zeer vage verklaringen aflegde, kan louter op basis van dit element, voor zover dit überhaupt al zou hebben plaatsgevonden, geen vrees voor vervolging zoals in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals in de definitie van de subsidiaire bescherming voortvloeiën. Het feit dat u een foto voorlegt van het beschoten huis verandert niks aan deze vaststelling aangezien uit deze foto niet kan worden opgemaakt dat het om de woning van uw broer gaat, noch dat de beschadigingen het gevolg zijn van een aanval gelinkt aan uw problemen. Uit

deze vaststellingen dient te worden besloten dat u geen actuele en persoonlijke vrees dient te koesteren ten gevolge van deze gebeurtenissen. (...)”.

Verzoekers betoog desbetreffend beperkt zich tot het herhalen van eerdere verklaringen en het uitdrukken van zijn vrees om net zoals zijn broers en schoonbroer te worden vermoord. Op grond van de hoger weergegeven motieven dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat het overlijden van zijn broers en schoonbroer enig verband houdt met de (overigens ongeloofwaardig bevonden) gebeurtenissen die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker trouwens de dood van zijn broers en schoonbroer niet vermeld toen hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar de feiten die ten grondslag liggen aan zijn beweerde vrees om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden vermoord (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5).

Verzoekers verwijzing naar de macht van de milities en de connecties van bepaalde personen, alsook naar de gruweligheden van de sjjiitische milities volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker opwerpt dat hij weliswaar sjiit is maar omwille van zijn stamnaam aanzien wordt als soenniet, stelt de Raad vast dat hij dit niet eerder tijdens zijn procedure heeft gemeld en bovendien geen concrete, aan zijn (gepercipieerde) geloofsovertuiging verbonden incidenten aanhaalt die als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kwalificeren. Hoewel de Raad erkent dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten gepleegd door sjjiitische milities, stelt hij tevens vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt, en uit de stukken in het administratief dossier evenmin blijkt, dat dit risico dermate hoog zou zijn dat hij, ingevolge het loutere gegeven dat hij op basis van zijn naam als soenniet zou worden beschouwd en ingevolge zijn aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd.

Verzoeker stelt verder bezorgd te zijn omwille van het lot van Bagdadi's die in het verleden werden teruggestuurd naar Bagdad en voegt ter illustratie een artikel over “*vermoorde Irakezen bij terugkeer*” (stuk 4). Het artikel betreft een Irakese man die in België asiel had aangevraagd en hangende zijn procedure besloot om op vrijwillige basis terug te keren naar Irak, waar hij drie maanden na aankomst werd doodgeschoten door een militie. Uit het artikel blijkt niet om welke redenen de man in kwestie zijn land van herkomst initieel verliet en of hij al dan niet een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming had (hij wachtte de afloop van zijn asielprocedure immers niet af om terug te keren). De verwijzing naar een individueel geval, waaromtrent niet wordt aangetoond dat het op enige wijze gerelateerd is aan verzoekers asielmotieven, kan hoe dan ook niet volstaan om het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken.

Middels een aanvullende nota die werd neergelegd op de zitting van 28 april 2017 brengt verzoeker een aantal stukken bij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Het betreft een overlijdensakte van 22 februari 2017 met betrekking tot verzoekers vader, die op 21 februari 2017 zou zijn omgekomen bij een terroristische daad (stuk 1), twee documenten in verband met verzoekers afwezigheid op zijn werk daterend van respectievelijk 9 augustus 2015 en 20 augustus 2015 (stuk 2), een arrestatiebevel van 27 augustus 2015 uitgevaardigd omwille van verzoekers afwezigheid (stuk 3), een vonnis van een rechtbank in Irak van 27 juli 2016 waarin verzoeker bij verstek veroordeeld wordt (stuk 4), een klacht ingediend door verzoeker tegen de personen die hem op 22 juli 2015 zouden hebben aangevallen en de verklaring die verzoeker desbetreffend heeft afgelegd ten overstaan van de onderzoeksrechter, daterend van 26 juli 2015 (stuk 5).

Met betrekking tot deze stukken stelt de Raad vooreerst vast dat het zonder uitzondering fotokopieën betreft, die bovendien van middelmatige tot slechte kwaliteit blijken te zijn. Aan gemakkelijk door knippen en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat verzoeker geen verklaring biedt voor het feit dat hij pas ter terechtzitting stukken neerlegt die van 2015 en 2016 blijken te dateren en waaromtrent mag worden

verwacht dat verzoeker ze eerder in zijn asielprocedure zou hebben neergelegd (stukken 2-5). Deze laattijdigheid doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de authenticiteit ervan.

In zoverre verzoeker wenst aan te voeren dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging dan wel ernstige schade vreest omwille van het feit dat hij onwettig afwezig is op zijn werk, dient te worden vastgesteld dat hij dit motief niet eerder in zijn asielprocedure heeft ontwikkeld. Nochtans zou verzoeker volgens het gevoegde vonnis (stuk 4) reeds op 27 juli 2016 voor zijn afwezigheid zijn veroordeeld. Van deze veroordeling heeft verzoeker geen melding gemaakt tijdens de gehoren die plaatsvonden op 10 augustus 2016 en 7 oktober 2016 respectievelijk, noch in zijn verzoekschrift dat op 16 december 2016 werd ingediend. Dit element wordt door verzoeker derhalve louter *post factum* aangevoerd.

Waar verzoeker documenten voegt die moeten aantonen dat hij een klacht heeft ingediend naar aanleiding van het incident waarbij hij door getrouwen van J. werd aangevallen, merkt de Raad op dat verzoeker hierover niets heeft vermeld tijdens zijn gehoren. Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste gehoor dat hij na het incident op 22 juli 2015 drie dagen in het ziekenhuis verbleef en daarna naar het huis van een vriend van zijn broer ging, waar hij tot 15 augustus 2015 zou zijn gebleven om vervolgens naar Erbil te gaan. Gevraagd of hij in die periode nog buiten kwam, verklaarde hij: "*Nee, want ik zat in gips en mijn tanden waren gebroken.*" (stuk 7, gehoorverslag, p. 17). Voormelde klacht is dan ook een element dat door verzoeker louter *post factum* wordt aangevoerd en waaraan de Raad geen geloof hecht.

De overlijdensakte, tot slot, biedt geen uitsluitel over de precieze aard van de feiten waardoor verzoekers vader om het leven zou zijn gekomen, noch kan op basis van dit document enig verband worden aangenomen tussen het overlijden van verzoekers vader en de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten. Het kan derhalve niet dienen om verzoekers geloofwaardigheid dienaangaande te herstellen.

Met betrekking tot het geheel van de door verzoeker neergelegde documenten dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem en door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgebrachte landeninformatie en stukken. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van 7 maart 2017 en de hierbij gevoegde COI Focus "*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 20 april 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS

minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluud gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeker lijkt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF